

за ним потвори з довгими шиями. На воді стадо лебедів по тій стороні. Бідні птахи! голодні, пуждені, даремно тут шукали їди; — тут беріг каміниий, чиста вода, ні риби, ні хробачка в воді, ні стебельця трави. По другій стороні поживи досить, але там хватають ті потвори і перекидають через залізний мур в сторону замку, а тоді дикі птахи в воздухі в гавалки розпашують.

Змилосердився провідник над бідними птахами і що було можливо зерна їм на беріг наснавав.

Але як тут перекрасти ся через воду?

— Будувати міст! — казали одні.

— Будувати лодки! — казали другі.

— Снавати греблі! — радили треті.

Провідник зібрав ремісників, і казав в прох місцях трояку почати роботу. Тут теєлі забирали ся до збудовання моста, там пинні лодки збивали, а там знова снавали греблю. Все даремно, бо вель топуло в воді так, що зникли найбільші бальки, зникли лодки, нагезена земля топула без сліду.

— Плиім за нею! гукнув провідник і кинув ся в воду. Змиль пинили за ним веї, вода розступила ся і сухою ногою перейти було можна. Стадо лебедів стрінуло крилами і